

ת"פ (באר שבע) 17842-04-22 - מדינת ישראל נ' עומר אלסייד

ת"פ (באר-שבע) 17842-04-22 - מדינת ישראל נ' עומר אלסייד מחוזי באר-שבע

ת"פ (באר-שבע) 17842-04-22

מדינת ישראל

נגד

עומר אלסייד

ע"י ב"כ עו"ד מוטי יוסף

בית המשפט המחוזי בבאר-שבע

[22.04.2025]

כבוד השופט, סגן הנשיא יואל עדן

גזר דין

האישום, המענה והכרעת הדין

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן ("כתב האישום"):

עובר למועד שיתואר להלן, התפתח סכסוך, אשר טיבו אינו ידוע למאשימה, בין הנאשם לבין אחיו ("המתלונן").

בתאריך 25.3.22 בשעה 19:20 לערך, במטבח בית הורי הנאשם והמתלונן, בשל הסכסוך שתואר לעיל, דקר הנאשם

את המתלונן פעמיים באזור בית השחי השמאלי באמצעות מברג, וזאת בכוונה לגרום למתלונן נכות או מום, או לגרום

לו חבלה חמורה.

המתלונן פונה על ידי אביו ומד"א לבית החולים, שם אובחנה טראומת חזה חודרת ושתי דקירות באקסליה שמאלית,

המתלונן טופל מיידית בנקז חזה, ולאחר בירור נמצא טרקט של קונטוזיה ראיתית באורך של כ-5 ס"מ בפראנקימיה

של LUL, נזקק לנקז חזה בין צלע 5 ו-6 ואושפז לטיפול עד לתאריך 28.3.22, אז שוחרר מבית החולים להמשך

מעקב הרפואי.

הנאשם במעשיו אלה גרם למתלונן חבלה חמורה שלא כדין זאת בכוונה להטיל בו נכות או מום או לגרום לו לחבלה

חמורה.

במענה לכתב האישום כפר הנאשם בדקירת המתלונן, טען כי אין סכסוך בינו לבין המתלונן, וכי אחיו לא נדקר אלא

נפל על ברזל, ומשם הפגיעות שנפגע.

נשמעו ראיות, אשר כללו גם העדת המתלון אחיו של הנאשם וגם העדת אביו של המתלון. בהכרעת הדין נקבע כי הוכח מעל לספק סביר המיוחס לנאשם בכתב האישום, תוך שנקבע כי אין לתת אמון בגרסת המתלון.

כאמור בהכרעת הדין, ניכר היה כי המתלון ואביו של הנאשם לא היו מעוניינים להעיד, ונמצאו בקושי רב בשל הסיטואציה בה נדרשו להעיד כנגד האח והבן.

גרסאותיהם של המתלון והאב גם עברו שינוי ונקבע כי יש להעדיף את דבריהם במשטרה על פני דבריהם בעדותם בבית המשפט.

מכל האמור נקבע כי הוכח מעל לספק סביר המיוחס לנאשם בכתב האישום, והוא הורשע בעבירה המיוחסת לו. כל שאר הפרטים מפורטים בהכרעת הדין אשר יש לראותה כחלק בלתי נפרד מגזר דין זה.

הראיות לעונש

3. מטעם המאשימה הוגשו בראיות לעונש רישום פלילי של הנאשם, לו שתי הרשעות קודמות (תע/1), אחת בעבירת איומים (2022) בגינה נדון לשלושה חדשי מאסר בפועל, והשניה (2017) בעבירות פציעה והחזקת סכין בגין נדון לחמישה חדשי מאסר בפועל.

ב"כ המאשימה הפנה לראיות אשר הוגשו במסגרת ניהול ההליך, ובפרט למסמכים רפואיים של המתלון ת/11, ותמונות ת/16.

4. מטעם הנאשם העידו בראיות לעונש המתלון אחיו של הנאשם ואביו.

המתלון אמר שבא לבקש התחשבות במצבו של אחיו, אמר כי הם אחים הגרים בבית אחד, וביקש רחמים על הנאשם. המתלון נשאל אם יש לו "כתוצאה מהאירוע קושי רפואי מגבלה רפואית או הכל בסדר?" והשיב "הכל בסדר".

אביו של הנאשם אמר שזה בנו וזה בנו, הוא בא כאבא ומבקש רחמים. האב הוסיף כי אחיינו היה חטוף בעזה, וכי האב עבר 3 צנתורים מהלחץ הזה, והוא ואשתו וכל המשפחה מתקשים. הוא מקווה שמה שקרה לא יחזור וביקש את התחשבות בית המשפט.

תסקיר שירות המבחן

5. לבקשת ב"כ הנאשם הוגש תסקיר שירות המבחן. גם בפני שירות המבחן הנאשם מכחיש את ביצוע העבירה באופן מוחלט. לטענתו אחיו הגיש תלונת שווא, אך לא ככוונה לגרום לפתיחת תיק פלילי. לדבריו הקשר שלו עם אחיו קרוב, והנאשם שלל אירועים או סכסוכים לאור העבירה.

הנאשם התקשה לבחון בעייתיות ודפוסי התנהגותו האלימים, מכחיש באופן ממושך את ביצוע העבירה ולא רואה צורך בהשתלבותו בהליך טיפולי.

לאור זאת שירות המבחן ציין כי אין בידו לבוא בהמלצה טיפולית בעניינו.

שירות המבחן סבור כי נכון יהיה להטיל על הנאשם ענישה מוחשית והרתעתית.

טענות הצדדים:

4. לטענת ב"כ המאשימה:

הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, מפנה לעובדות כתב האישום, להתייחסות בית המשפט בהכרעת הדין, ולחבלות ולנזקים שנגרמו למתלון בעקבות המעשים נשוא כתב האישום.

הפסיקה עסקה רבות בחומרה ובעוצמת הפגיעה בערכים המגונים כאשר עסקין בעבירה לפי סעיף 329 ולא בכדי העונש לצידה עומד על 20 שנות מאסר.

מדובר בפגיעה ברף הגבוה בערכים המוגנים, בשים לב לעוצמת הפגיעה, ולנסיבות האירוע. חלקו של הנאשם בעבירה הוא מלא, בלעדי, כאשר הנסיבות שהביאו אותו לביצוע העבירה, כפי שעולה מהראיות בתיק, הן וויכוח עניין שגרתי בין אחים ותגובה לא פרופורציונאלית לאותו וויכוח, הנזק שנגרם הוא רב, והנזק הפוטנציאלי כאשר עסקין בעבירות של דקירות באמצעות כלי חד, ברי כי המעשים יכולים היו להסתיים בקיפוח חיי אדם.

המאשימה סבורה כי מתחם העונש ההולם צריך לנוע בין 5 ל-9 שנות מאסר.

ביחס לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, אז הנאשם לא זכאי לאותה הקלה ואותה התחשבות לה זכאי מי שלקח אחריות חסך זמן שיפוטי הודה והתחרט, שכן ניהל את משפטו עד תום, ואף לאחר שהורשע, המשיך להתכחש לביצוע המעשים כפי שעולה מהתסקיר.

לחובת הנאשם עבר פלילי, שתי הרשעות קודמות, גם הן בעבירות אלימות וסביב אלימות.

תסקיר שירות המבחן לא חיובי, מפנה להתרשמות שירות המבחן, לפירוט בדבר דפוסי ההתנהגות האלימים, לכך שאותם דפוסים וקושי מצידו לערוך התבוננות על הדפוסים יכולים להוביל להתנהגות פלילית, ולהמלצה לפיה נכון יהיה להטיל במקרה זה ענישה מוחשית והרתעתית.

שיקולי הרתעת היחיד והרתעת הרבים צריכים לקבל משקל בגזר הדין. לאור כל האמור, סבורה המאשימה כי יש למקם את עונשו של הנאשם בחלקו העליון של המתחם, ולהטיל עליו בנוסף לעונש מאסר בפועל, מאסר על תנאי, וקנס משמעותי. המאשימה אינה עותרת להטלת פיצוי. 5. לטענת ב"כ הנאשם:

עסקין בנאשם יליד 1999, צעיר, עברו הפלילי אינו גדול, מדובר בשתי הרשעות של עבירות אלימות, אבל לא מדברים על רצידיזם, והאירוע כאן שונה שכן מדובר באחים. בית המשפט ראה במסגרת ניהול התיק את הקושי הגדול ואת הכאב שיש לכל אחד מהצדדים, באירוע שנוצר.

הגיע האח שאמר מספר מילים לטובת אחיו. האירוע הזה מטלטל את כל המשפחה. דווקא היכולת להתעלות מבחינת הצדדים על האירוע הזה, ולקבל את הדברים ולהמשיך בחיים, זה דבר שלא פשוט אבל זה נעשה במשפחה, הדבר הכי חשוב הוא שהאירוע הסתיים בצורה של מינימום נזק. נכון שמדובר באירוע שיכול היה להבשיל לתוצאה הרבה יותר חמורה, אבל בסופו של יום כפי שהעיד המתלונן כרגע לא סובל משום מגבלה רפואית, וכל שביקש שבית המשפט יגלה את מידת הרחמים על הנאשם. לכל אדם יש זכות לנהל את התיק ולזעוק לחפותו, בית המשפט לא אמור לבוא בחשבון עם אדם שבחר להוכיח את חפותו.

ביחס לתסקיר, יש קושי בסיסי, שירות המבחן, כאשר בן אדם מורשע ולא מודה והולך לקבלת תסקיר, הציפייה של שירות המבחן שהוא יגיד שהוא מודה. יש בתסקיר דברים שעומדים לזכות הנאשם, השיחה שניהלה קצינת המבחן עם האח, שאומר שהיחסים בינו לבין הנאשם יחסים קרובים, הוא שולל איום או פחד מהנאשם. לגבי גורמי סיכוי לשיקום, מפנה לכך שהוא מנהל אורח חיים נורמטיבי, הוא כל הזמן עבד. מעוניין להתקדם להתחתן.

אנחנו שלוש שנים בהליך הזה, לפני כל דיון יש דרמה, כששאלתי את הנאשם, הוא אומר לפני כל דיון הוא מרגיש שהוא מתמוטט, הוא חולה במחלת מעיים כרונית, אז הכל מתפרץ לו, הוא שלוש שנים בגיהנום רוצה שהדבר יסתיים, לא עושה בכוונה.

בכל התקופה הנאשם שהה בתנאים מגבילים, של מעצר בית לילי, לא הפר ולו פעם אחת את התנאים המגבילים, כל יציאה שלו היא בהמשך לבקשה. הוא היה עצור כשבועיים.

בית המשפט הרי מסתכל בראייה כוללת, גם מעבר לנאשם לאירוע, איך אירוע כזה משפיע על כלל המשפחה, זה במסגרת שיקול דעת בית המשפט. מתבקש שהענישה תהיה כזו שמשקפת את כלל הנסיבות ובעיקר את העובדה שכל המשפחה נכנסה לתוך מערבולת שקשה מאוד לתאר.

יש להתנחם בעובדה שהמתלונן האח מתפקד, מנהל אורח חיים רגיל, אין לו מגבלות רפואיות, ויש לזה משמעות, כי לתוצאה יש לה משמעות בעת מתן גזר הדין.

עותר למתחם בין 24 ל-36 חודשים, שזה האזורים שבהם אירועים מן הסוג הזה בתי המשפט.

התבקש לגלות מידת הרחמים, ולתת לנאשם להמשיך בחייו, לטפל בעצמו, גם במצב הבריאותי שלו.

הוא אמר שהוא רצה להתארגן והוא עצר הכל כי הוא צפוי להיכנס לכלא.

הנאשם אמר אני מתנצל שלא הגיע כמה פעמים, יש לו קשיים, הוא סובל מדיכאון כשמתקרב הדיון, ויש לו מחלת מעיים. הנאשם חזר על כך שלא ביצע את המעשים.

הערכים המוגנים ומתחם העונש ההולם

6. הנאשם ביצע כלפי אחיו המתלונן עבירת אלימות קשה וחמורה, ובעקבות סכסוך שהתפתח, בשל הסכסוך, דקר את המתלונן פעמיים באזור בית השחי השמאלי באמצעות מברג.

מדובר בדקירה אשר מקומה מעיד על פוטנציאל לתוצאה חמורה וקשה יותר. מהמסמכים הרפואיים ת/11 ומהתמונות ת/16 עולה כי מדובר בדקירה באזור הקרוב ללב, והפוטנציאל של הסיכון כתוצאה משתי דקירות כאלו באמצעות מברג הינו גבוה ביותר.

הדקירות חייבו טיפול בנקז בחזה.

בביצוע העבירה פגע הנאשם בערכים המוגנים של כבוד האדם, שלמות הגוף, הזכות לאוטונומיה על הגוף, והביטחון האישי.

רבות נפסק ביחס לחומרת עבירות האלימות ועבירות השימוש בנשק קר, הצורך למגרן והצורך בהכבדת הענישה בגין. זכותו של אדם לשלמות הגוף הינה זכות מקודשת אשר אין להתיר פגיעה בה, אין לצמצם את חומרת הפגיעה בה, ויש להילחם בה באמצעות ענישה מחמירה ומרתיעה.

"חברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם פתרון סכסוכים בנשק קר או חם, במיוחד כאשר תופעות מסוג זה מתרחשות חדשות לבקרים ולא פעם בתחום המשפחה. תרומתו של בית המשפט למאמץ שנועד למגר התופעה צריכה לקבל ביטוי ברמת הענישה הנקוטה". ע"פ 4697/11 מ"י נ' סילמאן אלצאנע (24.3.2013).

ר' הדברים שנאמרו בע"פ 3863/09 מ"י נ' חסן (10.11.2009) על הצורך בהכבדת הענישה על עבריינים הנוטלים חירות לפעול באלימות כלפי הזולת: "האלימות מכרסמת ביסודות חברתנו, ועלינו להשיב מלחמה כנגד אלו הנוטלים חרות לפעול באלימות כלפי הזולת. במסגרת מלחמה זו שומה על בתי המשפט להכביד את הענישה על עבריינים אלו. מצווים אנו ליתן ידנו למלחמה העיקשת בתופעת הבריונות שפשטה בארצנו, וידע כל מי שנוטל לעצמו את החרות לנהוג באלימות, כי הוא עלול לשלם על כך בחרותו. "יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להלחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד".

ור' ע"פ 8314/03 שיהאד נ' מ"י (7.6.2005) בו נקבע ביחס לענישה כי היא צריכה להיות חמורה: "בית-המשפט חייב להעלות את תרומתו הצנועה במלחמה הקשה שיש לחברה בישראל באלימות הגוברת והולכת ברחובות ובבתים, ותרומה זו תמצא את ביטוייה בעונשים החמורים ששומה עליהם על בתי-המשפט לגזור על מעשי אלימות שפשו במקומנו כמגיפה. עלינו למוד את הרחמים שבליבנו כמידה הראויה להם, והרי ידענו כי כל מי שנעשה רחמן במקום אכזרי סוף שנעשה אכזרי במקום רחמן. יצא הקול מבית-המשפט ויילך מקצה הארץ ועד קצה. יצא הקול וידעו הכל כי מי שירשע בעבירת אלימות יישא בעונש חמור על מעשהו והעונש יהיה על דרך הכלל כליאה מאחורי סורג ובריח. וככל שייעצם מעשה האלימות כן תארך תקופת המאסר".

7. קשת הענישה בעבירות אלימות, לרבות אלו המבוצעות תוך שימוש בנשק קר, הינה רחבה, והענישה נקבעת ע"פ נסיבותיו של כל אירוע, האלימות אשר הופגנה במסגרתו, תוצאותיה ומידת החומרה העולה ממנו. ר' ע"פ 5153/13 פלוני נ' מ"י (13.1.2014): "קשת הענישה בעבירות אלימות, תוך שימוש בנשק קר, רחבה ומגוונת".

בע"פ 9168/18 טארק קשור נ' מ"י (26.2.2019), הורשע המערער לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ותקיפה הגורמת חבלה ממשית, בכך שכאשר היו המתלון ובן דודו ביחד עם אחרים, המערער שהה אף הוא במקום והיה תחת השפעת אלכוהול. בין השלושה החל עימות אשר במהלכו סטרו המערער ובן הדוד זה לזה והמתלון בעט ברגלו של המערער. בהמשך, שרט המערער את המתלון בחזהו באמצעות בקבוק זכוכית שבור ולאחר מכן עזב את המקום. מספר דקות לאחר מכן, שב המערער למקום כשהוא אוחז בבקבוק השבור, ניגש אל המתלון ובן דודו - אשר החזיק בידו חפץ - הניף את ידיו אל עבר המתלון ודקרו בידו באמצעות הבקבוק השבור. בהמשך התעמת המערער עם בן הדוד ולאחר מכן נמלט מהמקום. כתוצאה ממעשיו של המערער נגרם למתלון חתך עמוק בפרק ידו השמאלית והוא נזקק לניתוח, לגיבוס ידו ולהמשך טיפול פיזיותרפי. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין שנה לשלוש שנים וחצי, השית על המערער 33 חודשי מאסר לריצוי בפועל, הפעיל מאסר מותנה בן 6 חודשים, חציו בחופף וחציו במצטבר, כך שהתקופה הכוללת של עונש מאסר הועמדה על 36 חודשים. הערעור נדחה.

בע"פ 8431/17, 8381/17 מ"י נ' טל איכילוב (24.4.2018), הורשע המערער על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות (שימוש בנשק קר), בכך שדקר את המתלון בעיניו ובראשו באמצעות חפץ חד, עת הלך האחרון לכיוון ביתו. בעוד המתלון ניסה להתגונן, המשיך המערער לתקוף אותו. כעבור זמן מה, הרפה המערער מהמתלון, ועזב את המקום. בין המערער למתלון היכרות מוקדמת, ובעבר התגלע סכסוך ביניהם. כתוצאה מהדקירות ומהתקיפה, נגרמו למתלון חבלות חמורות, ביניהן: חתכים מסביב לשתי עיניו, פצע חדירה עמוק בעין שמאל, חתך בגבה הימנית, שברים בפנים, ופצעים וחתכים בגב כפות ידיו, והוא נזקק לטיפול רפואי, שכלל, בין היתר, ניתוח בעינו השמאלית. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 18-40 חודשי מאסר בפועל, וגזר על המערער 22 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים. על גזר דין זה הוגשו ערעורים על חומרת וקולת העונש. הערעור על חומרת העונש נדחה, והערעור על קולת העונש התקבל בחלקו ועונשו של המערער הוחמר ל - 34 חודשי מאסר בפועל.

בע"פ 935/14 איגור אוסטרוביץ נ' מ"י (30.11.2014), הורשע המערער על פי הודאתו, בעבירה של גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. המערער הגיע לבית אביו ביחד עם המתלון, חברתו של המתלון ואחיו. במהלך ארוחת הערב, בה הוגשו משקאות אלכוהוליים, התפתח דין ודברים בין המערער לבין המתלון, שבעקבותיו נכנסו השניים לבית האב. לאחר שהמתלון הפציר במערער "שיירגע", שלף המערער שני סכיני מטבח שהיו חבויים מתחת לחולצתו והטיח במתלון שלא 'יתחיל איתו'. לאחר שהמתלון יצא מן הבית, נכנסה אליו חברתו ושוחחה עם המערער. בשלב מסוים נכנס המתלון לבית וקרא לחברתו, או אז תקף המערער את המתלון בסכין מטבח וגרם לו לחתכים ביד ובכתף שמאל. המתלון פנה לברוח מהמקום, אך המערער דקרו שוב, דקירה עמוקה, בשכם. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 3.5 ל-5 שנות מאסר בפועל והשית על המערער שהיה בעל עבר פלילי מכהיד 50 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים. בית המשפט העליון דחה את הערעור תוך שציין: "הפסיקה נוטה בבירור להחמרה בענישה בגין העבירה והמעשים בהם הורשע המערער".

בע"פ 6636/09 טיגאב וואסה נ' מ"י (26.4.2010) - המערער הורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, וזאת לאחר שדקר את המתלון בעת ויכוח שפרץ בין המתלון לחברו של המערער, מספר דקירות בפלג גופו העליון, וכתוצאה מכך המתלון נזקק להתערבות כירורגית ואושפז במשך מספר ימים. על המערער נגזרו 4 שנות מאסר. נקבע כי, למרות שהמערער נעדר עבר פלילי, אין להקל בעונשו, וריבוי הדקירות והמקום אליו כוונו, פלג גופו העליון של הקורבן, עלולות היו להסתיים בתוצאה קשה פי כמה ואף קטלנית. מי שנושא עמו סכין ומוכן לעשות בו שימוש מעין זה מעיד על הסכנה המופלגת הנשקפת ממנו לציבור, ונוכח גל האלימות בחברה הישראלית, העונש אינו בעל חומרה יתירה. הערעור נדחה.

כאמור לעיל קשת הענישה בעבירות אלו רחבה, וקשורה היא באופן ישיר לנסיבותיו של כל אירוע. המתחם נקבע בהתאם לנסיבות ביצוע העבירה וזהו ביטוי לאופי האינדיבידואלי של המתחם. שני הצדדים הפנה לפסיקה, זה למחמירה וזה למקלה, אך כאמור קביעת מתחם עונש הולם עניינה בעיקר נסיבות ביצוע העבירה במקרה המסוים, וקביעת המענה העונשי ההולם לעבירה. בנסיבות אלו של ביצועה, את הפסיקה הנוהגת יש לאבחן בכל מקרה לפי נסיבותיו. לאחר בחינת מכלול הנסיבות אני מוצא כי מתחם העונש ההולם כולל מאסר בפועל הנע בין 3.5 ל - 5.5 שנות מאסר. הענישה

8. לא מצאתי כי בעניינו של הנאשם יש לחרוג ממתחם העונש ההולם, לא לקולא ולא לחומרה. הנאשם אינו לוקח אחריות על מעשיו, וכופר באשמתו. זוהי זכותו המלאה של הנאשם, אך לדבר משמעות בקביעת העונש הראוי. ר' ע"פ 8421/12 בן חיים נ' מ"י (29.2.2013) בו נפסק: "איני סבורה כי בשלב גזירת הדין ניתן להתעלם מהשאלה אם הנאשם נטל אחריות למעשיו או אם הוא מוסיף וכופר בהם. שיקולים בדבר לקיחת אחריות והבעת חרטה נוגעים לליבת מלאכת הענישה וקשורים בקשר הדוק למרבית שיקולי הענישה - סיכויי השיקום, הרתעת היחיד והגנה על שלום הציבור. השאלה אם הנאשם, לאחר שנמצא אשם, נוטל אחריות למעשים שבהם הורשע עומדת במרכז של שיקול השיקום, שכן לקיחת אחריות והבעת חרטה הם קריטריונים חיוניים שבהם נעזרים בתי המשפט וקציני שירות המבחן לצורך הערכת פוטנציאל השיקום של הנאשם שלפניהם. שיקולים אלו מהווים גם אינדיקציה חשובה לצורך בהרתעת הנאשם, שהרי אי לקיחת אחריות מצידו עשויה להעיד על צורך בהרתעה קשה יותר באמצעות השתת עונש כבד יותר. כמו כן הם נוגעים לצורך בהגנה על הציבור, שכן היעדר חרטה ואי נטילת אחריות על המעשים מעידים ברוב המקרים על מסוכנות וחשש מוגבר לחזרה על המעשים בעתיד. 21. דומה, אם כן, כי יהיה זה בלתי אפשרי לקבוע עונש בלי להתחשב בשאלה אם הנאשם, לאחר שנמצא אשם, לקח אחריות על המעשים - שאלה המהווה בסיס למרבית שיקולי הענישה, כאמור. יחד עם זאת, אדגיש כי כפירתו של נאשם שהורשע אינה צריכה לשמש שיקול עצמאי להחמרה בעונש, כשם שבחירתו של נאשם לנהל הוכחות לא תיזקף לחובתו...". הנאשם אינו מקבל כל אחריות על מעשיו, ואינו מביע כל צער או חרטה עליהם או על הפגיעה שפגע באחיו. העבירה אשר ביצע הנאשם מצריכה מתן משקל לשיקולי הרתעת היחיד והרתעת הרבים. לאור כך שהנאשם אינו מביע חרטה כלשהי, הרי שיקול הרתעת היחיד צריך לקבל משקל גבוה. לנאשם עבר פלילי רלוונטי, ובפרט עבירת הפציעה.

הנאשם נקט באלימות קשה כנגד אחיו, בבית הוריהם, תוך שימוש במברג, וביצוע דקירות באזור אשר פגיעה שכזו בו הינה בעלת פוטנציאל מסוכנות גבוה - מתחת לבית השחי מצד שמאל. שתי דקירות אשר הצריכו טיפול רפואי כמפורט לעיל, הכולל נקז חזה.

לצד שיקולים אלו אשר בגינם על הענישה לעלות על אמצעו של המתחם, נתתי דעתי לנסיבות המשפחתיות בכלל וכפועל יוצא מהאירוע, ובפרט לדברי אביהם של המתלונן והנאשם.

לאור אלו אני מוצא לנכון למקם את עונשו של הנאשם מעל הרף התחתון ומתחת לאמצעו של המתחם.

ב"כ המאשימה אמר כי בנסיבות הענין אינו עותר לפיצוי, ואולם עתר להטלת קנס, אך איני מוצא בנסיבות הענין להטיל קנס. לא מצאתי את הצורך בענישה כלכלית בנסיבות העניין.

9. לאור כל האמור, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

מאסר - מאסר בפועל לתקופה של 4 שנים. מתקופת מאסרו ינוכו ימי מעצרו לפי רישומי שב"ס.

מאסר על תנאי - מאסר על תנאי לתקופה של 9 חודשים. הנאשם יישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו יעבור על כל עבירת אלימות מסוג פשע.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ד ניסן תשפ"ה, 22 אפריל 2025, במעמד הצדדים.